

ПРОЛОГ

Вона закричала і спробувала підвестись, але кімната перед очима крутилась. Знову сіла, глибоко вдихнула й видихнула, намагаючись зосередитися. Як їй звідси вибратися? «Думай!» Вона встала, ноги їй підламувалися. Вогонь ширився, поглинаючи книжки та фотографії. Вона опустилася на коліна та вперлася руками в підлогу. Важкий дим заповнював кімнату. Коли вже не було чим дихати, вона натягла сорочку на рота і, кашляючи, поповзла до холу.

— Допоможіть! — прохрипіла вона, хоч і знала, що поблизу немає нікого, хто кинувся б їй на допомогу. «Без паніки», — наказала собі. Треба заспокоїтися, щоб зберегти кисень.

Вона не може отак померти. Дим став таким густим, що вона вже не бачила далі витягнутої руки. Жар полум'я тягнувся до неї, намагаючись спопелити. «Я звідси не виберуся», — промайнуло в голові. У горлі дерло, у носі пекло.

Зібравшись на силі, вона просунулася ще на кілька сантиметрів ближче до холу. І розпласталася на підлозі, важко дихаючи. У голові паморочилось, але лежати на мармурі було приємно, тож вона притислася щокою до холодної поверхні. Тепер можна й поспати. Вона заплющила очі й відчула, як усе довкола блякне... і її поглинула темінь.

РОЗДІЛ 1

Лише кілька днів тому Кейт ламала голову над тим, що подарувати мамі на Різдво. Хіба ж вона могла знати, що замість святкового подарунка вибиратиме матері домовину? Кейт сиділа у важкій тиші, поки труну повільно виносили з переповненої церкви. Якийсь раптовий порух змусив жінку обернутись, і тоді Кейт побачила її. Блер. Прийшла. Справді прийшла! І мама Кейт раптом уже не була в тому ящику, жертвою жорстокого вбивства. Натомість зовсім інший образ постав у Кейт перед очима. Ось її мама сміється, тримаючи Блер та Кейт за руки, її золотисте волосся має на вітрі, й усі троє біжать по гарячому піску до океану.

— З тобою все гаразд? — прошепотів Саймон.

Кейт відчула руку чоловіка на лікті. Спробувала заговорити, але емоції клубком збилися в горлі, тож просто кивнула. Цікаво, він теж бачив Блер?

Після служби в церкві, здавалося, нескінченна процесія машин повільно повзла до цвинтаря, і, коли всі нарешті зібралися, Кейт не здивувалася, помітивши, що автомобільний шлейф огинав його і зникав десь аж за рогом. Кейт, її батько і Саймон зайняли свої місця, тим часом решта прибулих розмістилися поміж могилами. Незважаючи на безхмарне небо, у повітрі літало кілька пухнастих сніжинок — провісниць майбутніх морозяних днів. Сховані за темними окулярами очі Кейт прискіпливо роздивлялись обличчя в натовпі, оцінюючи, чи може серед них бути вбивця. Деякі були незнайомі, принаймні Кейт, а інші належали старим

друзям, яких вона вже давно не бачила. Кейт вивчала натовп, і її погляд упав на високого чоловіка та мініатюрну світловолосу жінку біля нього. Біль прошив їй груди, невидима рука стисла серце. Батьки Джейка. Востаннє Кейт бачила їх на його похороні, який довгий час був найгіршим днем у її житті — до сьогодні. Чоловік та жінка стояли з незворушними обличчями й дивилися поперед себе. Кейт стисла кулаки, відмовляючись піддаватися знайомому болю та почуттю провини. Як би вона хотіла зараз поговорити з Джейком, щоб він її обійняв, а вона поплакала в нього на плечі.

Слава богу, відправа біля могили була короткою. Коли труну опускали в яму, Гаррісон, батько Кейт, наче закам'янів і не зводив з неї погляду, без жодних емоцій на обличчі. Кейт узяла його за руку й раптом подумала, що сьогодні тато має вигляд набагато старший за свої шістдесят вісім, а глибокі зморшки навколо вуст стали виразнішими. Горе непосильним тягарем навалилося на Кейт, і вона схопилася за спинку складаного стільця, щоб не впасти.

Смерть Лілі залишить величезну порожнечу в їхньому житті. Мати була стрижнем, навколо якого оберталася родина, а ще саме вона порядкувала життям Гаррісона, ущербь заповнюючи їхній календар суспільних заходів. Користуючись благами, які давало їй казкове багатство Евансів, ця елегантна жінка змалку засвоїла, що заможність зобов'язує допомагати спільноті; у якій вона живе, тож докладала всіх зусиль, щоб зробити свій внесок. Лілі засідала в кількох філантропічних комітетах і навіть головувала у власному благодійному фонді — Сімейному трасті Еванс-Майклз, який надавав гранти організаціям, що опікувалися жертвами домашнього насильства та знущання над дітьми. Кейт дивилася, як із року в рік мама керує фондом, невтомно збирає гроші й навіть особисто спілкується з жінками, які приходять до притулку; та все ж Лілі завжди знаходила час і для своєї донечки. Звісно, у Кейт були няньки, але саме Лілі завжди

вкладала їй спати, не пропускала жодної шкільної події, витирала їй слюзи й раділа досягненням. Певною мірою бути донькою Лілі було важкувато: мама все робила з такою грацією та легкістю. Її рушієм була неймовірна цілеспрямованість, і Кейт іноді уявляла, як мама нарешті розслабляє плечі й скидає з себе ідеальну зібраність, коли зачиняє двері власної спальні. Кейт пообіцяла собі: якщо в неї коли-небудь будуть діти, саме такою матір'ю вона стане для них.

Кейт узяла батька попід руку й повела геть від дерев, що нависали над могилою, де холодне повітря вже наповнилося густими нудотними пахощами тепличних троянд та лілій. Саймон став по інший бік від неї, й усі троє попрямували до лімузина. Кейт полегшено зітхнула, пірнувши в темряву авто, і визирнула у вікно. Їй перехопило подих, коли вона побачила Блер: та стояла самотньо, склавши руки перед собою. Кейт, піддавшись раптовому пориву, мало не опустила вікно й не гукнула до неї, але стрималася. Вони не бачилися п'ятнадцять років, але самого погляду на Блер вистачило, щоб стерти всі ці роки з пам'яті, ніби ще вчора вони були разом.

До будинку Саймона та Кейт у Вортінгтон-Веллі було лише кілька хвилин їзди від цвинтаря, та й, зрештою, про те, щоб проводити поминки в будинку Лілі та Гаррісона, де померла мама, не було й мови. Батько не повертався туди від тієї ночі, коли знайшов тіло дружини.

Коли вони приїхали, Кейт, залишивши Гаррісона з Саймоном позаду, побігла до парадних дверей. Хотіла подивитися, як там донька, перш ніж будинок заповнить натовп людей. Кейт швидко збігла сходами на другий поверх. Вони з чоловіком вирішили не брати п'ятирічну донечку на похорон, щоб не травмувати. І тепер Кейт хотіла перевірити, як вона.

Лілі так зраділа, коли Кейт сказала їй, що вагітна. Мама обожнювала Анабель і з самого народження щедро обдаро-

увала онуку увагою, не переймаючись обмеженнями, яких дотримувалася з Кейт. Сміючись, Лілі казала: «Моя робота — її балувати. Виправляти її будеш ти». Чи пам'ятатиме Анабель бабусю, коли стане старшою? Ця думка змусила Кейт спинитись, і нога мимоволі зісковзнула з горішньої сходинки. Міцніше вчепившись у поручні, Кейт таки піднялася на сходовий майданчик другого поверху і попрямувала до дитячої.

Просунувши голову у двері, вона побачила, що Анабель захоплено грається ляльковим будиночком у блаженному невіданні про трагічні події минулих днів. Няня дівчинки, Гільда, підвела голову, коли Кейт увійшла.

— Матусю. — Анабель підвелася, підбігла до Кейт і обійняла рученятами за талію. — Я за тобою скучила.

Кейт підхопила доньку на руки й зарилася носом малій у шию.

— Я теж за тобою скучила, любя. — Жінка сіла в крісло-гойдалку, садовлячи Анабель собі на коліна. — Я хочу про щось поговорити з тобою, а тоді ми разом спустимося. Пам'ятаєш, я казала тобі, що бабуся тепер на небі?

Анабель серйозно подивилася на маму.

— Так, — відповіла мала, і її губи затремтіли.

Кейт провела рукою по доньчиних кучерях.

— Там унизу зараз багато людей. Усі вони прийшли сказати нам, як сильно любили бабусю. Правда, це люб'язно з їхнього боку?

Анабель кивнула, незмигтно дивлячись на Кейт широко розплющеними очима.

— Вони хочуть, щоб ми знали: вони її ніколи не забудуть. І ми теж не забудемо, правда ж?

— Я хочу побачити бабусю. Я не хочу, щоб вона йшла на небо.

— О, любя, ти побачиш її знову, обіцяю. Одного дня ти обов'язково побачиш її. — Кейт пригорнула Анабель

до себе, намагаючись стримати сльози. — А тепер ходімо вниз і привітаймося з усіма. Добрі люди прийшли, щоб побути з нами в цей день. Ти спустишся, привітаєшся з дідусем і нашими друзями, а тоді повернешся назад gratis, добре?

Кейт підвелася і взяла Анабель за руку, кивнувши Гільді, щоб няня йшла за ними. Унизу вони поволі продиралися крізь тисняву з доброзичливців, які прибули висловити їм співчуття, а через п'ятнадцять хвилин Кейт попросила Гільду відвести Анабель назад до дитячої. Сама ж вона продовжила вітати гостей, але руки її тремтіли й було важко дихати, ніби натовп вижлуктив усе повітря з кімнати. У вітальні було повно людей, яблуку ніде впасти.

У другому кінці кімнати Селбі Гейвуд і її мати, Джорджина Гетевей, стояли тісним гуртом з Гаррісоном. На Кейт накотила ностальгія, коли вона їх побачила. Стільки світлих спогадів — про літні дні на пляжі, ще коли вони з Селбі були дітьми; про те, як вони хлопались серед хвиль та будували замки з піску, а їхні матері спостерігали за ними. Джорджина була однією з найближчих подруг Лілі, й обидві жінки страшенно тішилися, що їхні доньки також подружилися. Правда, то була не така дружба, як та, що зародилася між Кейт і Блер. Із Селбі їх звели матері, а з Блер вони вибрали одна одну самі. Відразу зійшлися, між ними постало особливе порозуміння. Блер можна було відкрити душу — із Селбі такого відчуття не виникало.

Хтось торкнувся її ліктя. Обернувшись, Кейт зіткнулася лицем до лица з жінкою, яка в роки їхньої юності була їй за сестру. Кейт упала Блер в обійми й розридалася.

— Ох, Кейт. Досі не можу в це повірити. — Гарячий подих Блер обпалив Кейт вухо, коли та обійняла подругу. — Я так її любила.

— Трохи постоявши, Кейт розімкнула обійми і взяла Блер за руки.

— Вона теж тебе любила. Я дуже рада, що ти тут.

Сльози знову забриніли в Кейт на очах. Те, що Блер тут, у її домі, після стількох років розлуки, здавалося нереальним. Колись вони так багато значили одна для одної.

Блер майже не змінилася: довге темне волосся густими хвилями спадало на плечі, зелені очі досі блищали, і лише тоненькі смужки смішливих зморшок у кутиках очей нагадували, скільки часу минуло. Блер завжди була стильною, але зараз вона мала вигляд ще й елегантний і дорогий, ніби належала до іншого, більш гламурного світу. Ну звісно, тепер вона відома письменниця. Кейт переповнювала вдячність. Вона хотіла, щоб Блер знала, як багато для неї важить прихід подруги, адже Блер — частина її минулого, яке зберігає стільки світлих спогадів, і вона краще за решту друзів розуміє пекучий біль від втрати матері. Кейт раптом відчула себе не такою самотньою.

— Я дуже вдячна тобі за те, що ти прийшла. Ходімо кудись, де зможемо поговорити наодинці, — несміливо попросила Кейт.

Вона не була певна, що Блер погодиться. Може, та взагалі не хоче розмовляти про минуле. А от Кейт, відколи побачила її, хотіла цього понад усе.

— Авжеж, — без вагань погодилася Блер.

Кейт повела її до бібліотеки, де вони влаштувалися на м'якому шкіряному дивані. Після короткої паузи Кейт заговорила:

— Я знаю, тобі, мабуть, важко тут бути, але я мала тобі зателефонувати. Дякую, що прийшла.

— Звісно. Я не могла не прийти. Заради Лілі... — Блер запнула на мить, а тоді додала: — І заради тебе.

— Твій чоловік теж тут? — спитала Кейт.

— Ні, він не зміг. Він зараз у турне з рекламною кампанією нової книжки, але розуміє, чому я мусила поїхати.

Кейт похитала головою.

— Я така рада, що ти тут. Мама теж зраділа б. Вона перемалася, що ми так і не помирилися. — Кейт шарпала носовичок. — Я багато думала про нашу сварку. Про всі ті жахливі речі, що ми сказали одна одній...

Спогади хвилею накотилися на неї, заповнивши серце жалем.

— Мені не слід було піддавати сумніву твоє рішення вийти за Саймона. Я була неправа, — сказала Блер.

— Ми були такі молоді... і такі дурні, що дозволили цьому зруйнувати нашу дружбу.

— Ти навіть не уявляєш, скільки разів я хотіла тобі зателефонувати, все прояснити, але боялася, що ти кинеш слухавку, — зізналася Блер.

Кейт опустила очі на розтерзаний носовичок у руках.

— Я теж усе збиралася тобі зателефонувати, але що довше чекала, то важче було це зробити. Неймовірно, знадобилася загибель моєї матері, щоб ми нарешті знову зійшлися. Але вона була б дуже рада бачити нас разом.

Лілі страшенно засмутилася через їхню сварку. За всі роки вона стільки разів поверталася до цієї теми, завжди намагаючись умовити Кейт простягнути Блер оливкову гілку миру. Тепер Кейт шкодувала про свою впертість. Вона підвела погляд на Блер.

— Я ніяк не можу повірити, що більше не побачу мами. Її смерть була такою жорстокою. Мене нудить від самої думки про це.

Блер нахилилася ближче.

— Це справді жахливо, — сказала вона, і Кейт уловила німе запитання в її лагідному голосі.

— Не знаю, що ти чула... я уникала газет, — сказала Кейт. — Тато повернувся додому в п'ятницю ввечері і знайшов її. — Голос Кейт затремтів, і вона ковтнула слюзи.

Блер мовчки хитала головою, поки подруга вела далі:

— Вона була у вітальні... лежала на підлозі, її голова... хтось ударив маму по голові. — Кейт знову ковтнула.

— Поліція гадає, що то були грабіжники? — спитала Блер.

— Вікно було розбите, але жодних інших слідів зламу не виявили.

— У них є якісь думки щодо того, хто це міг зробити?

— Ні. Зброї не знайшли. Поліція все обшукала. Вони поговорили з сусідами, але ніхто не чув і не бачив нічого незвичайного. Але ти ж знаєш, що дім батьків доволі усамітнений: до найближчих сусідів десь аж чверть милі. Судмедексперт сказав, що смерть настала між п'ятою і восьмою. — Кейт заламала руки. — Як подумаю, що маму вбивали, поки я спокійнісінько займалася своїми справами...

— Ти не могла цього знати, Кейт.

Кейт кивнула. Вона знала, що Блер має рацію, але від цього легше не ставало. Вона готувала собі чашку чаю або ж читала донечці казку на ніч, а хтось у цей час жорстоко вбивав її матір.

Блер спохмурніла й поклала свою долоню на руку Кейт.

— Вона б не хотіла, щоб ти так думала. Ти ж це знаєш, правда?

— Я сумувала за тобою, — схлипнула Кейт.

— Тепер я тут.

— Дякую. — Кейт шморгнула носом.

Вони знову обійнялись, і Кейт учепилась у подругу, ніби та була рятувальним жилетом, який не дасть потонути в глибокому й моторошному морі скорботи. Коли вони виходили з кімнати, Блер зупинилася й запитливо подивилася на Кейт.

— Мені здалося, я бачила Джейкових батьків у церкві.

Кейт кивнула.

— Я теж здивувалася. Але до будинку вони, схоже, не поїхали. Гадаю, просто хотіли засвідчити повагу мамі й одразу пішли. — У горлі їй став клубок. — Я не можу звинувачувати їх у тому, що вони не бажають говорити зі мною.